

عنوان مقاله:

راهکارها و پیامدهای انتقال جمعیت به کرانه های ساحلی جنوب کشور

محل انتشار:

سیزدهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

طاهر مظفرپور ایستی بلاغ - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

سواحل درگذر تاریخ، همواره اصلی ترین سکونتگاه ها برای انسان بوده اند. از پیدایش تمدن های کهن گرفته تا امروز، انسان سواحل را به عنوان مناطقی پرجاذبه برای سکونت مورد استفاده قرار داده است. به گونه ای که در آغازین سال های قرن 21، حدود دوسوم مردم جهان 3/7 میلیارد نفر در حاشیه 60 کیلومتری از دریاها زندگی می کنند. با توجه به پیش بینی های به عمل آمده توسط جغرافیدانان، متخصصین و اندیشمندان در زمینه بحران آب در کشور و تلاش برای سوق جمعیت به سواحل جنوبی کشور و دسترسی آسان به منابع عظیم آبی، این ایده مسائل فراوانی را به همراه دارد. تلاش برای رسیدن به جمعیت مطلوب و متناسب با منابع حیاتی در پی انتقال جمعیت به این مناطق کار ساده ای نیست. مدیریت بهینه جمعیت انتقال یافته، نیاز به رفع و یا به حداقل رساندن نیازهای امنیتی، بهداشتی، زیرساختی، اشتغال و ... دارد. هدف از این پژوهش، بررسی توان و ظرفیت های موجود در سواحل جنوبی کشور، متناسب با نیازهای اساسی جهت پذیرش بخشی از جمعیت کشور به این مناطق است. پژوهش حاضر به لحاظ ماهیت توصیفی-تحلیلی و گردآوری اطلاعات به صورت اسنادی با استفاده از روش کتابخانه ای، مقالات تخصصی، سالنامه های آماری مرکز آمار و اطلاعات اینترنتی است. یافته ها بیانگر آن است که انتقال جمعیت به سواحل جنوبی کشور بدون پیش بینی همه جانبه و آینده نگری به پتانسیل های زیستی، همواره با چالش های متعددی روبرو است. در این پژوهش شهرهای چابهار و بندرعباس به دلیل برخورداری از برخی ظرفیت ها به عنوان مراکز جمعیتی معرفی شده اند.

کلمات کلیدی:

مدیریت یکپارچه، انتقال جمعیت، سواحل جنوب کشور، بحران آب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/860459>

